אור המאיר — פקודי

אלה פקודי המשכן משכן העדות. וקשה כפל הלשון המשכן משכן וחז"ל נתעוררו רמז למשכן שנתמשכן בשני חורבנין על עונותיהם של ישראל דברי חכמים צריך למוד כי מה שעבר אין והתורה היא תמידיית וישנה בכל אדם ובכל זמן ולקמן בענין כתיב:

ויעשו את ציץ נזר הקודש וכו' מה שהיה היה ומה נעשה עתה ועיין במקום אחר שביארנו בחי' המצנפת ומה דאיתא בשחיטת קדשים שערו הי' נראה בין ציץ למצנפת ששם מניח תפילין ואין כאן מקומו וטרם נבוא לביאור נקדים מה שאמר הנביא שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה ולכאורה יש לתמוה וכי בשביל שישאו את עיניהם למרום יתכן להם לדעת ולהשכיל במושכלות מי ברא אלה דברים הנעלמים ונסתרים הגם מצינו בכתוב אומר כזה עיני לשמים נטלית ומנדעי עלי יתוב באמת טעמא בעי מה הגיע על ככה בשביל נשיאות עיניו לשמים מנדעו ישיב עליו אמנם יש לפרש ע"ד מה שכבר קדם לנו בפרשיות הקודמות היות עיקר עובדותנו בעוה"ז רק לדרוש אחדותו ויחודו יתברך ולכן אנו בני ישראל נקראים דורשי יחודך על שם שדורשין תמיד יחודו אפילו בעולם הזה עולם הנפרדים ותערובות טוב ברע עכ"ז אנו בנ"י בכשרון עובדותינו הטובים מעלים ומגביהים התחלקות המדריגות אל אחדותם למקומם הרמתה כי השבעה מדות המה בדרך כלל רק שלשה קוים שעליהם העולם עומד חסד ד"ר וגם שיש כמה פרטיות רבוי התענוגים כמה שכתוב ומשם יפרד עכ"ז כל אלו רבוי התענוגים ופרטי המדריגות בהעלותם למקומם ושורשם אינם כ"א נקודה אחת כ"א באמצעות השתלשלות והתלבשותם בזי"ה מכאן יש בחי' פירוד ורבוי חלקי התענוגים עד אין קץ ותכלית ומי שחלק לו אלקים בבינה נפשו יודעת מאוד שלכולם יש להם מקום מוצא ומעלה הכל אל השורש והכלל החכם אשר עיניו בראשו ומגביר את עין שכלו לפשוט את עצמו מגשמיות תענוגי עוה"ז מכל וכל עד שקונה בקרבו בהירות וזכות הראות בכל מקום שרואה ושומע רואה משם רק רוחניות המלובש בגשמיות בכדי להחיותו ועתה תחזה דברי חכמינו ז"ל שנשתמשו בלשון לומר אוי לעינים שכך רואות ואוי לאזנים שכך שומעות ולכאורה תמיה וכי מה יעשה האדם בהקרה לו לפעמים בלתי מתכוון לשמוע או לראות דבר שאינו כרצונו ועל הרוב יקרה כזה אפילו הוא קדוש וטהור וזך ברעיונו מתרמי לו ככה ולא עשה שום התפעלות לזה ולא חטא בעיניו ובאזניו לומר עליהם לשון אוי ואבוי ועכ"פ מהראוי לומר אוי למי שפעל ועשה ככה וממנו יצא הרע לגרום לראות ע"י ככה וכלפי דברינו הנאמרים באמת נראה שפיר כי החכם אשר עיניו בראשו לבלתי ראות לשום דבר בעולם כ"א בעין השכל והחכמה והכלל מונח בידינו אשר בחכמה אתברירא כלומר מי שהולך תמיד בהתקשרות החכמה והמדע ובכל מקום שרואה ושומע איננו רואה כ"א בחכמה הגנוזה ומלובשה לשם ויודע ומבין שאין שום דבר בעולם שלא ירמוז לאדם רמיזא דחכמתא ובהיות נותן נפשו ורוחו לשם לעורר בקרבו בחינת העבודה להשם יתברך עם הסתכלות כזה מברר ומעלה הניצוץ קדוש השורה שם וגורם אליו יתברך תענוג גדול בהסתכלותו וכן בשמעו איזה דיבור איש לרעהו החיוב מוטל עליו ג"כ שלא ישמע דבור הגשמי כ"א שכל הנעלם ונסתר בקול הקורא לרמוז לו איזה רמיזא דחכמתא לדעת ולהשכיל איך לעבוד עבודת בוראו כי זה כל אדם ועיקר הבריאה בעוה"ז השפל והגשם כ"א לעבוד עבודת קונו אפילו בפחותי המדרגות והגשמיים גם שם יעורר נפשו ויקח לעצמו רמיזא דחכמתא ואל יפריד מחשבתו מרוממות אלהותו ית' אפילו שעה ורגע כי בזה יגרום רעה לעצמו ח"ו שיפול הנופל ממנו ומסבתו תחת מקרי ופגעי הזמנים ומה שהיה יכול להבין ולהשיג רוממות אלהותו יתברך ממקרה טהור ותענוגות בני אדם עתה כי יפול הנופל תחת פגעי הזמניים צריך ליתן עצות לנפשו שבודאי גם שם מלובש חסד אל ואחר שנותן עיניו ולבו בדבר והסתכל בעין שכלו התלבשות אלהות המלובש לשם ומעורר לבו לעבודת אל לערך הבחי' שנזדמנה לו אזי תועלתו גדולה ונאה לו לעצמו לפטור ממקרה אשר לא טהור וגם מעלה ומגביה משם את הנ"ק והרע נופל ממילא וכ"ז נאמר מאיש משכיל ההולך בתמים וחכמת אלהי שופע עליו תמיד יכול באמת לברר בחי' הטוב מהרע משא"כ איש בער ולא ידע כ"ז ואינו רואה רק כפשוטה בעין הגשמי על גשמיות הדבר והשכל לא ידע ליתן עצות לנפשו שגם שם יש אברי השכינה וע"ז צריך לצער נפשו ולא מצרת עצמו כלום ולכן גם לו וגם לנ"ק המלובש במקרה ופגעי הזמן התועלת מעט ונשאר שקוע לשם עם ראשו ורובו ואינו פועל כלום בצערו ומאיש חסר תבונה כזה רמזו במאמרם אוי לעינים שכך רואות כלומר עינים הגשמיים שאינם רואים כ"א כך כמו שהיא בגשמיותם ואינו משגיח על רוחניות המלובש ומסתתר בתוכה להעלות משם איברי השכינה המה נ"ק המלובשים בכל פרטי המדריגות הנפעלים בעולם ואוי לאזנים שכך שומעות כך דייקא כפשוטה משא"כ אם שמע באופן אחר עם אזן הרוחני היה יכול להפוך מרעה לטובה כמדובר ועל עינים ואזנים כאלה אמרו חז"ל אוי שכך רואה וכך שומע וידעו נאמנה סבה הגורמת לבוא לידי כך שאינם יכולין לראות כ"א כך כפשוטה וכן לשמוע כ"א באוזן הגשמי כ"ז רמז נעים זמירות ישראל עינים להם ולא יראו אזנים להם ולא ישמעו כלומר זה הגורמת להם להיות עיקר עוסקיהם בחמש חושיהם הכל עבור צרכיותם הגשמיות לטובת הנאות עצמם והעדר מהם הקדושה וטהרה לקשט ולטהר פרטי חושיהם רק להבורא ב"ה חוש הראות רק לראות במושכלות יחוש השמע רק לשמוע דברי תורה אפילו מדבורים הפחותים הנדברים בעולם וכדומה שארית החושים לטהרם ולקדשם לשם האל הגדול אכן כיון שרוב תשמישם עם פרטי חושיהם רק לצורכי גופם זולת מה שנוגע צד הנאה להבורא ברוך הוא לכן אינם רואים ושומעין כלום ולזה רמז בדבריו הנעימים עינים להם מוסב על כללות עם בני ישראל רובם כמו כולם עינים להם דייקא מדמים בנפשם שכל עצמם של חוש הראות כ"א להם דייקא לצרכי גופם ומאת ה' שכוח לוח לבם ולכן לא יראו אזנים להם ג"כ רק לצורכי גשמיותם ולכן לא ישמעו כנ"ל כי אם בגשמיות ובאמת החכם אשר עיניו בראשו מטהר ומזכך פרטי חושיו בתכלית הזיכוך לבלתי עשות שום בחי' הרגשה ותנועה מחלקי חושיו כ"א בראיתו טרם צאתו לידי פעולה שיגיע מזה צד הנאה לבורא עולם ולהעלותם אל חוש המשותף נקודה ראשונה שמשם נמשכים בחי' התחלקות החושים ושם בחוש המשותף מעורבים כללותם יחד אחדות אמיתי עד שיכול לראות את הנשמע ולשמוע את הנראה ולזה אנו מתפללים ומתחננים לפניו ית' בכל יום והאר עינינו בתורתך ודבק לבנו במצותיך ונראה הכוונה ע"ז ששמעתי פעם אחד שאלו להבעש"ט זללה"ה אחת מהדברים ואזי פתח ספר הזוהר שהיה מונח על השלחן והסתכל בו ואמר להם כל המאורע ואח"כ נמצא האמת אתו שכיון בדבריו ושאלו פיו הקדוש וכי בשביל

שפתח את ספר הזוהר והסתכלות מעט בזוהר יתכן לדעת ולראות מרחוק ואז השיב להם הלא מצינו אור שברא בו הקב"ה את עולמו היה מאיר מראש העולם ועד סופו וגם האדם יכול לראות מראש העולם ועד סופו עם אור הבהיר ומאיר לארץ ולדרים עליה וכיון שראה הקב"ה שאין העולם כדאי להשתמש עם זה האור וגנזו לצדיקים ואיה אפוא המקום מהכיל את האור הבהיר והיכן גנזו גנז את האור בתורה שתורה אוצרו הטוב של הקב"ה וכשאדם לומד תורה לשמה ומסתכל בה בעין שכלו המאור הגנוז מאיר לו נתיב להשכיל ולראות מראש העולם עד סופו כאשר מאז קודם שגנז האור אמנם אין אתנו יודע עד מה ולזה אנו מתפללים ושואלים מאתו לפקוח עינים עורות והאר עינינו בתורתך שהקב"ה יפקח עינינו לראות את האור הגנוז בתורה מאור שבעת ימים הקדמונים כנ"ל וגם שאלתינו ובקשתינו ודבק לבנו במצותיך יובן ג"כ ע"ד דאיתא חסיד אחד התפלל תמיד ה' יצילני מפיזור הנפש והיינו מי שיש לו נכסים רבים במקומות רבים וזה פיזור הנפש שצריך ליתן נפשו ודעתו לרבות המקורות ולי נראה ענין פיזור הנפש על דרך אחר כי מצינו הלב נקרא לב נשבר כי הנה בודאי אם ישים האדם המשכיל את לבו ורוחו ונפשו ומחשבתו דבוקה תמיד אליו יתברך אזי אין לבו נשבר להרבה שברים כי בעוצם דביקותו ואהבתו אליו יתברך לכל מקום שרואה ושומע ובכל שאר פרטי חושים בכולם אחדותו ית' לפניו ורואה משם התלבשות אלהות ומדבק א"פ אל הבורא ב"ה אחד יחיד ומיוחד לאפוקי מי שהכרתו חלשה ומשוקע ברבוי תענוגיו הגשמיות אזי לבו בל עמו ונשבר לשברים רבים עד אין מספר כי ברבוי ההתחלקות נדמה לפניו ריבוי תענוגים וליהפך ברבוי המקריים נדמה בעיניו כמה פרטי צערים שונים ובכל פרטי בחינת התענוגים ובחי' הצערים נשאר שקוע לשם עם ראשו ורובו ודעתו אל הכל ונמצא לבו נשבר לשברים רבים כי כל בחי' פרטיות מושך את לבו אליו ולזה אנו שואלים ומתפללים ודבק לבנו במצותיך פי' ע"י המצות שאנו עוסקים תחבר ותדבק לבנו לבלתי היות נשבר לשברים רבים על דרך האמור הגם שמצינו כתוב היפך הדברים לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה אולי לדברינו יגיד כלומר לב טהור שלבו נשבר בקרבו על שברי שברים ולבו חלל להיות שלם ותמים לכוון את לבו לשמים רק לאחדותו האמיתי היינו לחשוב תמיד רק מקום א' המיוחד לדבק באל ואפילו בבחי' ההתחלקות המדריגות להעלות הכל אל נקודה הראשונה ששם אחדות גמור כמבואר ועתה נחזור לענין שהזהיר הנביא אל עם בני ישראל להעמידם על מעלה המעולה ורמה באומרו שאו מרום עיניכם ירצה להורות על בחי' חוש הראות לטהר ולקדש לבלתי ראות על שום דבר בעולם לערך גשמיותם הנראה נגד פניהם כי אם שאו מרום עיניכם היינו בתח' הסתכלותכם ועיונכם לראות רק אלהות המלובש בכל דבר בעולם כי אפס בלתו ומוכרח להיות ניצוצות קדושים בהסתרה בכלל המדריגות כולם להחיותם ותם כאשר כבר קדם לנו מזה כמה פעמים ולזה בא הנביא להזהירם שישאו חוש ראייתם להסתכל בכל דבר בעולם רק למרום היינו לנצוצות קדושים המלובש להעלות ולהגביה נ"ק המפוזרים למרום שבחם מקום אחדותו כמדובר ואזי נאות להם להשכיל ולדעת מי ברא אלה ירצה עולם הבינה הנקרא מי ברא אלה מורה על עולם הנפרדים כידוע ולא יתכן לו לאיש הישראלי לדעת בחי' מ' ברא אל"ה היינו להעלות התחלקות הזמניים לעולם הבינה כ"א בהקדם לו תחלה לטהר ולקדש פרטי חושיו חוש הראות וחוש השמע וכדומה כנזכר. ועתה בין תבין אשר לפניך אלה פקודי המשכן תיבת פקודי משמעו לשון חסרון כמו ויפקד מקום דוד ורומז הכתוב תיבת אלה המורה בחי' התחלקות המדריגות והזמנים שאדם נופל תחתם הן המה חסרוני המשכן וכבר רמזנו אנו בני ישראל משכן אליו ית' בכשרון פעולתינו להשרות אלהותו על פרטי השונות איברינו אשר בצלם אלהים נעשה האדם וגם רמזנו פה אש"ב כי אויתיה אש"ב נוטריקין "אהל "שכן "באדם ומי שנעדר ממנו החכמה ותבונה ליתן עצות לנפשו איך להעלות ולקשר אג"ה במ"י היינו לקשר בינה לעתים וגמר אומר הכתוב משכן העדות וכפל בלשונו משכן שני פעמים ירצה להורות מציאות הסבה הגורמת ככה להיות שלא טהור ברעיוניו ופרטי חושיו לקשט מלא קומתה מראש עד עקב רק להשראת אלהות ונקי ממום ממגע נכרית מדות הפכיים ורבים הם עמי הארץ אפילו בהזדמן להם איזה מצוה או תורה או תפלה כל עצמו ומגמתו עבור כבוד עצמו ותפארת לו מן האדם כמותו להראות יקר תפארתו בעיני הבריות ולכבוד עצמו הוא דורש תורה ברבים ונאה מתפלל או מגלה מדותיו שעוסק במצות ואיש אשר אלה לו מכף רגל ועד ראש אין בו מתום ואין לך חסרון גדול מזה ובודאי רמז למשכן שנתמשכן בשני חורבנין על עונותיהם של ישראל כי כמו אז נתמשכן ונחרב בעונותיהם של כללות ישראל גם עתה פרטי המשכן אשר בכל או"א מישראל כי משכן ה' המה נחרב ג"כ בסיבת עונותיהם וכל יום ויום הולך לאיבוד ואין איש שם על לב וזהו אלה פקודי המשכן כנזכר משכן העדות תיבת העדות משמעו לשון עדי וקישוט כלומר פחותי הערך הנותנים גרעון בעבודת עצמם אפילו עוסקים בבנין משכנם עם מעשה המצות ותורה ותפלה הוא רק לשם ולתהלה נאה לו ונאה לעולם לשבחו שהוא משכן שלם ובאמת אין לך חסרון גדול מזה ואלה הם פקודי המשכן חסרוני המשכן על כן באה תורתינו הקדושה שישנה בעבר ועתיד ונוקב עד ביאת משיחנו במהרה בימינו ומי שיש בו מדעת קונו נפשו יודעת מאוד ורואה במאור התורה אשר בכל פרטי המעשה ממעשה המשכן ורוב בנין ומנין הכלים המה רק ציורא דבר נש כדברי הזוהר שזכרנו למעלה ציורא דמעשה בראשית וציורא דמשכנא וציורא דבר נש חד אינון ובהיות אדם מקשט מלא קומתו בכוונות הלב ובשכליות הנעלמים לכוון את לבו כנגד בית קדשי הקדשים ולקנות בקרבו אותם הבחי' שהיו משמשין עמה במקדש אשר כל מלאכת המשכן מלאכת מחשבות הנעלמים ורוחניות ציור מעשה בראשית כמוהו נבנה ונתקן בה י' משכנו הוא הקומה של אדם מראש עד עקב וגם פרטי הציווי שצוה ה' למשה מעשה חשן ואפוד ומצנפת וציץ וכדומה כלם בכלל ישנה ברוחניות אדם בחי' לעבוד בהם את הבורא ב"ה כמאז גם עתה כאשר יבא ביאורו אם ירצה השם במקצת מהם איך ישנה בכל אדם וילמוד סתום מן המפורש ועתה תחזה בחי' הציץ להורות באה התורה להזהיר לאדם ועשית את ציץ נזר הקודש וידוע למביני מדע מי שזכה אל סודו בכוונת ציץ וציצית אמנם אין לנו עסק בנסתרות ועכ"פ הרמז בזה תיבת ציץ משמעו לשון הסתכלות מטעם מציץ מן החרכים ולהורות נתן בלב כל חכם לב ועשית את ציץ כלומר עם בחי' הסתכלותך שאתה מציץ לכל פרטי המדריגות שבעולם תעשה במלאכת מחשבתך נזר הקודש היינו בחי' תענוג אליו יתברך כמבואר למעלה שאו מרום עיניכם ועם הסתכלות כזה יכול לברר טוב מרע להעלות הכל אל השורש וזהו תכלית עבודתינו בעוה"ז עולם הנפרדים לראות מ"י ברא אלה והשם ברחמיו יטהר לבנו וחושינו לעובדו באמת מעתה ועד עולם אנס"ו:

נשלם ספר שמות בעזרת קורא הדורות מראש